

ת"פ 14188/04/17 - מדינת ישראל נגד מוסטפא אלאעסם

בית משפט השלום בבאר שבע

03 ינואר 2018

ת"פ 14188-04-17 מדינת ישראל נ'
אלאעסם(עציר)

לפני כב' השופט רון סולקין	מדינת ישראל
המאשימה	
נגד	
הנאשם	מוסטפא אלאעסם (עציר)

נוכחים:

תובע - מתמחה אלי אמויאל

סניגור - עו"ד מוסטפא נאסר

נאשם - בעצמו, הובא באמצעות שב"ס

מתורגמנית לשפה הערבית - גב' נואל עתמין

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

תסקיר נפגעת העבירה יסרק לבית המשפט ויתויק בתיקיית חוות דעת.

ר.פ. מתקבל ומסומן ת/2.

ניתנה והודעה היום ט"ז טבת תשע"ח, 03/01/2018 במעמד הנוכחים.

רון סולקין, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירות כדלקמן:

- חבלה חמורה, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
- תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 לאותו חוק;
- פריצה לרכב בכוונה לבצע פשע, בניגוד לסעיף 413 ו' לאותו חוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בתאריך 11/05/16, סביב השעה 23:15, סיימה נפגעת העבירה, אחות מוסמכת בבית חולים, את עבודתה ויצאה את בית החולים לעבר רכבה, שחנה בחניון.

באותו מועד, הסתובב הנאשם בחניון, כשהוא חבוש קופוצ'ון וכן כובע קסקט על ראשו.

הנאשם התקרב לעבר נפגעת העבירה, המתין עד שנכסה לרכבה ואז הגיח במהירות לעבר רכבה, פתח את דלת הנוסע ונכנס לתוכו.

מייד עם כניסתו לרכב, החל להכות את נפגעת העבירה בחזקה, באגרופים, ובסתירות בראשה, פניה ובשאר חלקי גופה.

האחות נפגעת העבירה, ניסת להאבק בנאשם ולזעוק לעזרה, אך הנאשם לא הפסיק להכותה בפניה ואף משך בחזקה בשיערה.

כשהמשיכה נפגעת העבירה לזעוק החל הנאשם לחנוק אותה בחזקה באמצעות שתי ידיו.

מספר נערים שהיו מעבר לכביש הסמוך לחניון, שמעו את זעקותיה של נפגעת העבירה והגיעו בריצה לרכב. רק כאשר פתח אחד מהם את דלת הרכב, שחרר הנאשם את אחיזתו מצווארה של נפגעת העבירה ונמלט מהמקום. נפגעת העבירה פונתה לבית החולים ושם אובחן, כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לה חבלות ואף פצע מדמם בשפתה.

בעקבות האירוע, פיתחה נפגעת העבירה תסמונת בטר חבלתית (פוסט-טראומה) ומאז האירוע היא מטופלת פסיכיאטרית.

לחובת הנאשם הרשעות קודמות בעבירות רכוש; עבירה נגד אנשי מרות; השתתפות בהתפרעות בלתי חוקית.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו עותרים יחדיו להסתפק בעונש מאסר בפועל בן 24 חדשים, שיושת על הנאשם וכן להשית עליו רכיבי ענישה של מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה, לפי שיקול דעת בית המשפט.

האירוע המתואר אינו נופל מתסריט של סרט אימה, אלא שלמרבה הצער אירע במציאות.

התקיפה החמורה אירעה כלפי אזרחית תמימה, שאין לה כל היכרות עם הנאשם, וסיימה עבודתה בשעת לילה מאוחרת.

במסגרת ההסדר, הופנה הנאשם לשירות המבחן למבוגרים אשר מצא לציין, כי למרות נסיון להעמיק את אבחון של הנאשם, לא עלה בידי קצינת המבחן עורכת התסקיר להבין המניעים שעמדו מאחורי התנהגותו של הנאשם והעבירות שעבר, כאשר הנאשם מייחס העבירות להיותו תחת השפעת אלכוהול בלבד ואינו נכון לבחינה עצמית כלשהי.

כך שמניעי הנאשם - נותרו עד היום בערפל.

שירות המבחן אף מצא הנאשם כבעל תפישות אנטי סוציאליות; חסר אמפתיה לזולת.

שירות המבחן התרשם, כי המדובר באדם נעדר גבולות פנימיים, שמתקשה לבחון את דפוסיו הבעייתיים וקיים סיכון גבוה להישנות התנהגות עברית.

בענינה של נפגעת העבירה הוגש תסקיר, המפרט נזקים קשים מנשוא, שנגרמו לה, בכל מישורי חייה, המישור הבריאותי; המישור הנפשי; המישור המשפחתי בהיותה רעיה ואם לילדים; המישור התעסוקתי.

במהלך האירוע, חשה נפגעת העבירה סכנה ממשית לחייה.

עורכת תסקיר נפגעת העבירה התרשמה, כי רצף חייה של נפגעת העבירה, שהיה בבחינת אורח חיים יצרני ומיטיב, נקטע באבו וכי היא נותרה "שבורה ומרוסקת".

עורכת תסקיר נפגעת העבירה המליצה על פיצוי כספי משמעותי שיהווה בבחינת הכרה חברתית במצבה וכן ישקף את הנזקים הקשים שנגרמו לה.

יאמר כבר כעת, כי הרכיב המוסכם בהסדר הטיעון, קרי: תקופת המאסר שהצדדים עותרים יחדיו להשית על הנאשם - הוא מקל מאוד, ואלמלא הסדר הטיעון היה מקום לענישה מחמירה בהרבה.

למעשה, קשה למצוא נסיבות מקלות כלשהם לטובת הנאשם, אשר, כאמור, אובחן כמי שהוא בעל סיכון ממשי

להסתבכויות נוספות בעתיד.

עם זאת, לנוכח ההלכות שעניינן כיבוד הסדרי טיעון - לא יחרוג בית המשפט מתקופת המאסר שסוכמה בין הצדדים.

אשר לרכיב המאסר המותנה - מוצא בית המשפט, כי במקרה דנן, השתת מאסר מותנה לתקופה ארוכה, שתאפשר הרחקה משמעותית של הרחקה מהחברה אם יהיו לשוב ולעבור עבירות הפוגעות בציבור היא מחויבת המציאות, ביחוד כאשר המדובר בעבירות נגד הגוף.

אשר לפיצוי שיושת על הנאשם: מחייבים מעשיו של הנאשם פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בטרומה שחוותה נפגעת העבירה. הגם שהנאשם צעיר יחסית, יהיה עליו להתארגן, אם בעצמו ואם תוך הסתיעות בסביבתו, ולעמוד בעיצום הכספי שיוטל.

יאמר כבר כעת, כי אפילו מלוא גבול סמכות בית המשפט לפיצוי בהליך פלילי, ספק אם יוכל לשקף הנזק שנגרם לנפגעת העבירה, נזק שקשה לשער.

עם זאת, גם על מנת לאפשר מענה ראשוני לנפגעת העבירה, אם בהליכים טיפוליים ואם על מנת לאפשר אבחון מתאים וקבלת חוות דעת לצורך המשך טיפול בעניינה - ראוי להשית פיצוי משמעותי ביותר.

פיצוי לטובת נפגע עבירה נפסק מתוקף סמכותו של בית המשפט בהתאם להוראות סעיף 77 לחוק העונשין, הקובע:

(א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.

(ב) קביעת הפצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום בצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפצויים, הכל לפי הגדול יותר.

(ג) לעניין גביה, דין פצויים לפי סעיף זה כדין קנס; סכום ששולם או נגבה על חשבון קנס שיש בצדו חובת פצויים, ייזקף תחילה על חשבון הפצויים.

פסיקת בית המשפט העליון קבעה מספר תכליות לפיצוי נפגע עבירה, ובין היתר:

א. ראש וראשית - הכרה חברתית כללית והכרה של מערכת המשפט בפרט בסבלו של הנפגע, תוך מתן משקל למעמדו במסגרת ההליך הפלילי;

ב. שנית - חסכון בזמן לנפגע העבירה תוך מתן סעד כספי בזמן קצר, ומניעת מפגש נוסף בינו לבין העברין במסגרת הליך אזרחי;

ג. שלישית - מהווה תשלום הפצוי מעין הליך "היטהרות" שיש בו כדי לסייע לעברין להכיר בעבירה שביצע, לפעול לתיקון

המעוות ולהשתקם.

ראו, לענין זה, ע.פ. 8745/08 פלוני נ' **מדינת ישראל ואח'** (פורסם במאגרים):

לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות... בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העבריין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעבריין עצמו, שחיובו בפצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשקומו (ראו: ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2.8.2006); רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.8.2007); ע"פ 6452/09 עלי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.7.2010) (להלן: עניין עלי)).

זאת, מעבר להיות הפיצוי חלק מתמהיל הענישה הכולל המוטל על הנאשם, אשר יש בו כדי להביע החומרה אותה רואה מערכת אכיפת החוק במעשיו של הנאשם, שאט הנפש והסלידה ממעשים אלה, ואף להרתיע נאשמים מלשוב ולבצע עבירות.

פיצוי לנפגע העבירה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ. חשין, בלשונו הציורית, כ"ברבורון בין ברווזונים".

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברין אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברין נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע.פ. 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה. לכאורה, ואיני מדבר דווקא במקרה דנא, תיתכן סיטואציה שבה ייפסק סכום שבשעת פסיקתו אין החייב יכול לעמוד בו, ולימים ישתפר מצבו הכלכלי אם מהשתכרות ואם ממקור אחר, ויכולתו תשתנה... המחוקק קבע כאמור סכום מירבי. שעה שבית משפט - כבמקרה דנן - מתקרב בקביעתו לסכום זה, אין בכך דופי, שהרי לא בכדי קבע המחוקק את אשר קבע, וכדברי השופט ד' חשין בע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] "נזק כללי, וסבל בכלל זה, אין מוכחים שיעורו, והוא עניין להערכתו של בית המשפט". וככל שהמדובר בגביה, גם אם זו נעשית בדרך גביתו של קנס אין משמעה שליכותו של החייב, אם אין ידו משגת, אין נפקות; לפי הוראות פקודת המסים (גביה) שעל פיה נגבים הפצויים (סעיפים 77(ג) ו-70 לחוק), ובמיוחד לפי סעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; מרכז זה הוא הגובה את הפצוי. לפי סעיף 5ב(א) רשאי המרכז לפי בקשת חייב 'לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות

פריסה או דחיה של התשלום כאמור'.

עוד ראו רע"פ 2174/11 לוזון נ' מדינת ישראל ואח' (פורסם במאגרים):

מן האמור עולה, כי אין פסול בקביעת פצוי גבוה יחסית (ובעניינו לא הגיע לא למירב שבחוק ולא קרב לסכומי הגזילה), אף מקום שהיכולת הכלכלית אינה גבוהה.

בגזר דין שניתן לאחרונה בבית משפט זה, ת.פ. 33948-12-14, מדינת ישראל נ' פרץ (פורסם במאגרים), הושת פיצוי בן 40,000 ₪, בגין מקרה בו חדר נאשם לבית דרך חלון הקומה השניה, לאחר שהציב סולם על קיר הבית ועשה מעשה מגונה באשה שישנה במיטתה. גם שם המדובר היה בתרחיש אימה, אך דומה כי לא יכול להיות ספק, שהאירועים המתוארים במקרה דנן ואף תוצאות האירועים - חמורים לאין ערוך.

במסגרת ערעור עקרוני שהוגש, בו נטען, כי הפיצוי שהושת הוא גבוה מידי, פסק בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, כי הפיצוי קשור להתרשמות בית המשפט ממשמעותן של העבירות כלפי נפגעת העבירה וכי הוא סביר בהחלט ועומד בהלימה לעבירות.

כאמור לעיל, אין בידי בית המשפט הכלים להעריך, במסגרת הליך זה, מלוא תמונת הנזק שנגרמה לנפגעת העבירה, אך יש מקום להשתת פיצוי משמעותי אף יותר מזה שהושת במקרה שהובא לעיל ואשר פסק הדין בענינו ניתן לפני זמן קצר, תוך הדגשה, כי פיצוי זה אינו ממצא, בהכרח, זכויותיה של נפגעת העבירה.

לאור כל האמור, גוזר בית המשפט על הנאשם הענשים כדלקמן:

א. 24 חדשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 20/03/17;

ב. 18 חדשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פרק י', שהיא מסוג פשע;

ג. 12 חדשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פרק י"א, שהיא מסוג פשע;

ד. 8 חדשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פרקים י' - י"א, שהיא מסוג עוון;

ה. פיצוי לנפגעת העבירה, ע.ת. 5 בכתב האישום, בסך 50,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 03/06/18.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן וכן לעורכת תסקיר נפגעת העבירה.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה והודעה היום ט"ז טבת תשע"ח, 03/01/2018 במעמד הנוכחים.

רון סולקין, שופט